

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLII. ad annum CCCCLXXX.

Parisiis, 1644

VII. Quod gratia Dei non solum peccata dimittat, sed etiam adiuuat ne committantur, & praestat vt lex impleatur, non sicut ait Pelagius facile, quasi sine gratia Dei difficilius possit impleri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14918

episcoporum nostrorum conscientiam uniuersa retulimus. Hunc autem sermonem, sincerissimæ veritatis luce radiantem, tanto Afri episcopi honore venerati sunt, ut ita ad eundem virum rescriberent. *Illud vero quod in literis, quas ad uniuersas prouincias curasti esse mittendas, posuisti dicens: Nos tamen instinctu Dei, & cetera: sic accipimus dictum, ut illos, qui contra Dei adiutorium extollunt humani arbitrii libertatem, districto gladio veritatis, velut cursim transiens, amputares. Quid enim tam libero fecisti arbitrio, quam quod uniuersa in nostræ humilitatis conscientiam retulisti? Et tamen instinctu Dei factum esse fideliter sapienterque vidisti, veraciter fidenterque dixisti. Ideo utique, quia præparatur voluntas a Domino, & ut boni aliquid agant, paternis inspirationibus suorum ipse tangit corda fidelium. Quotquot enim spiritu Dei aguntur, hi filii Dei sunt: ut nec nostrum deesse sentiamus arbitrium, & in bonis quibusque voluntatis humanæ singulis motibus, magis illius valere non dubitemus auxilium.*

VI.

Quod ita Deus in cordibus hominum, atque in ipso libero operetur arbitrio, ut sancta cogitatio, pium consilium, omnisque motus bonæ voluntatis ex Deo sit, quia per illum aliquid boni possumus, sine quo nihil possumus. Ad hanc enim nos professionem idem doctor instituit, qui cum ad totius orbis episcopos de diuinæ gratiæ opitulatione loqueretur: *Quod ergo tempus, ait, interuenit, quo eius non egeamus auxilio? In omnibus igitur actibus, causis, cogitationibus, motibus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, ut quidquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo: Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed contra principes & potestates aeris huius, contra spiritualia nequitia in caelestibus. Et sicut ipse iterum dicit: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei per Iesum Christum Dominum nostrum. Et iterum: Gratia Dei sum id quod sum, & gratia eius in me vacua non fuit, sed plus illis omnibus laboraui. Non ego autem, sed gratia Dei mecum.*

Zosimus in ead. epistola, quæ non extat.

Ephes. 6.

Rom. 7.

1. Cor. 15.

VII.

Illud etiam, quod intra Carthaginensis Synodi decreta constitutum est, quasi proprium apostolicæ sedis decreta constitutum est, quasi proprium apostolicæ sedis decreta
Concil. Tom. 4.

Episcoporum cxi. anno 418.

tum amplectimur, quod scilicet tertio capitulo definitum est: *Vt quicumque dixerit gratiam Dei, qua iustificamur per Iesum Christum Dominum nostrum, ad solam remissionem peccatorum valere, quæ iam commissa sunt, non etiam ad adiutorium, ut non committantur, anathema sit.* Et iterum quarto capitulo: *Vt si quis dixerit gratiam Dei per Iesum Christum propter hoc tantum nos adiuuare ad non peccandum, quia per ipsam nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorum, ut sciamus quid appetere, & quid vitare debeamus, non autem per illam nobis præstari, ut quod faciendum cognouimus, etiam facere diligamus atque valeamus, anathema sit.* Cum enim dicat Apostolus: *Scientia inflat, caritas vero ædificat: valde impium est, ut credamus, ad eam quæ inflat nos habere gratiam Christi, & ad eam quæ ædificat non habere, cum sit utrumque donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere ut faciamus, ut ædificante caritate scientia non possit inflare.* Sicut autem de Deo scriptum est: *Qui docet hominem scientiam: ita etiam scriptum est: Caritas ex Deo est.* Item quinto capitulo: *Vt quisquis dixerit, ideo nobis gratiam iustificationis dari, ut quod facere per liberum arbitrium iubemur, facilius possimus implere per gratiam, tamquam etsi gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possimus etiam sine illa diuina implere mandata, anathema sit.* De fructibus enim mandatorum Dominus loquebatur, ubi non ait: *Sine me difficilius potestis facere: sed ait: Sine me nihil potestis facere.*

1. Cor. 8.

Psal. 93.

1. Ioan. 4.

Ioan. 15.

VIII.

Præter eas autem beatissimæ & apostolicæ sedis inuiolabiles sanctiones, quibus nos piissimi patres, pestiferæ nouitatis elatione deiecta, & bonæ voluntatis exordia, & incrementa probabiliū studiorum, & in eis usque in finem perseuerantiam, ad Christi gratiam referre docuerunt, obsecrationum quoque sacerdotialium sacramenta respiciamus, quæ ab apostolis tradita in toto mundo, atque in omni ecclesia catholica uniformiter celebrantur, ut legem credendi lex statuat supplicandi. Cum enim sanctarum plebium præfules mandata sibimet legatione fungantur, apud diuinam clementiam humani generis agunt causam, & tota seculum congemiscente ecclesia postulant & precantur, ut infidelibus donetur fides, ut idololatræ ab impietatis suæ